

Szerelem nélkül egybekelt
ifjú házaspár
VÉRES DRAMAJA,

vagyis

ifjú Dobrai István és
K. Horváth Mária

**kározzagi lakosok és házastársak
szomorú és tanulságos története.**

Karczagon 1895. évi márczius 20-án.

**Véres családi dráma Karczagon
1895. márczius 20-án.**

ELŐSZÓ.

Hogy mire ragad a féktelen indulat?
Ha midőn az ember az ördöggel múlat!
Vagyis az ördögnek adja el a lelkét
Mely aztán megrontja a szivet és elmét.
És a jámbor embert vad állattá teszi
S magáról az Isten képét le vetkezi.
Száz ineg száz példa van a mai napságban
Rendesen megirva mindannyi ujságban,
Okulhatnának az emberek belőlle
S vissza tarthatnának másokat is tőlle,
Ámde napjainkban fájdalom! úgy látszik
Hogy a bűn, a vétek mindegyre burjánzik
Mig az erény, s jó, a nemestett ritka!
Vaj! ki fejtí ezt meg? ez a jövő titka!!!

* * *

A tényállás.

Karczag városából kél a bús „ária“
Hol Dobrai István és Horváth Mária
Mintegy két év olta házasságban éltek
De nem találták fel azt, a mit reméltek,
Nem találták fel azt mire szívük vágyott,

A megelégedést, házi boldogságot,
 A mely a kölcsönös szeretet alapja
 S Így nem süttött rájuk a boldogság napja,
 S Bár ifjak valának, éltek tavaszában,
 De még sem szerették egymást valójában
 A „huszonhat éves“ férjszeretőt tartott,
 A „husz éves“ nő is másfelé sohajtott
 Nem vólt hát frigyökön Istennek áldásal,
 S Ebből lőn a rozznak hőséges forrása.
 Egymásnak hibáit szemökre deríték,
 Egymásnak életét folyvást keseríték
 S ha vólt is közöttük olykor egy kis béke
 Ujra harcz, háboru, versengés lett vége.
 A férj ledérkedni, uraskodni akart,
 Csakhamar elitta a mit össze kapart,
 S minthogy uraskodni nem lehet potyára
 Rá szontyolodott az asszony vagyónára,
 Mert neki magának nem vólt éppen semmi
 A mire kölcsön pénzt tudott volna venni,
 Hízegéssel nejét több izben rá vette
 Hogy aláírását a váltóra tette,
 Sőt még arra is rá lett az „Istenadta“!
 Fekvő birtokának hogy felét eladta,
 Mindezt a békesség kedvéért tette meg,
 De férjének szívet ezzel sem vette meg
 Mert az, a pénzt midőn a kezéhez kapta
 Ifju nejét szépen a faképnél hagyta
 Elment Budapestre, de nem végkép, lakni,
 Csak rövid időre magát ki mulatni.

* * *

Dobrai István már néha néha látott
 Katonaságában egy kis jó világot,
 Minthogy külömben is hegyke legény vala
 S az uraskodáshoz lévén nagy hajlama
 Kávéház, zingeráj, színház, kom-
 fertábel,

Kinek az eszét nem bolonditaná el?
 Hát még a Magduska, katuska, An-
 nuska,

Mind oly veszélyes mint gyermeknek a
 puska.

Ezekhez véve a rossz czimboraságot
 Kik lesik várják a potya mulattságot
 És mert lassú viz is elmossa a partot
 Az elvitt kevés pénz nem sokáig tartott,
 Midőn már az erszény az utólját járta,
 S mikor Horvát Maris éppen nem is
 várta,

Haza toppant az ő kedves drága férje
 De nem azért hogy őt bocsánatra kérje
 Hanem hogy ő neki tüstént pénzt teremtsen,
 Másként irgalmazzon meg néki az Isten!
 De hogyha pénzt nem ad neje, agyon veri,
 Mert bősz indulattal van a zzive teli.
 Lett aztán háboru a férj és nő között
 Házukból a béke végkép elköltözött,
 Átok, szitok, piszok kerültek ajkukra
 S utálat gyűlölet kél a szidalmukra,

Végre a férj nejét azzal fenyegette
 Hogy az Isten napja nem megy le felette
 Többé, hogyha neki pént nem ad eleget
 Mellyel Budapestre ismét vissza mehet.
 Balsejtelmtől a szegény nő eltelve
 A kapitánysághoz panaszkodni mene,
 Elpanaszlá hogy ő nem tud hova lenni,
 A házához többé nem mér vissza menni,
 Férje dühöng szörnyű fölháborodással,
 És fenyegetődik rémes gyilkolással,
 Így aztán egy rendőrt kapott fedezetül.
 A szegény réműlt nő biztos kíséretül,
 Mi midőn az asszonyt urához kísérte,
 Részint parancsolva, részint kérve kérte
 Hogy szakítsa végét a dühöngéseinek
 És neokozzon bajt a feleségének,
 Dobrai István most ugy látszott csilapúlt
 A rendőr szavára egészen meglapult,
 S mintha a nyugalom ismét vissza térne
 A férj és feleség lefeküdtek végre,
 A rendőr is ott vólt majdnem egész éjjel,
 S midőn nem is gondolt többé már veszéllyel
 A szunyadozó párt csöndesen ott hagyta,
 Hogy mi fog történni? meg se gondolhatta,
 Pedig hát az ördög nem aludt csak látszott,
 Mert hát titokban egy hünös szivvel játszott
 És azt ingerelte és izgatta egyre
 Mig fel nem vezette a szentgelléri hegyre.
 S onnan meg mutatván neki Budapestet

Kéjvágóra buzditá, ingerlé a testet.

„Im lásd itt az öröm, a gyönyör hazája

Csak akaratomnak vesd magad alája

Feleségednek van Tkarék pénztárba

Három száz forintja gondosan bezárva

De a könyve itt van a ládafiába

Minek rimáncodol hát neki hiába

Hisz azzal á könyvel a pénzt ki veheted

S mig benne tart újra világod élheted

De hogy ne kiáltson tolvajt rád a szája

Üsd agyon! szaporán! nosza fogj hozzája!“

Igy beszélt az ördök! Dobrai meghallá,

Mert a mint álmából a szemét felnyitá,

S látá hogy a rendőr immár eltávozott

Felkelt, felöltözött és egy fejszét hozott,

Négy és Öt óra közt vólt az idő talán,

Március havának huszadik hajnalán!

Midőn a fejszével bős tigrisként lépe

A csöndesen alvó nő ágya elébe,

Im megrándul a kar, megvillan a fejsze

A koponya csontot kegyetlen át szelte

A fül ketté esett, s majd egy uj csapásra

Az orr és a balszem pusztult el egymásra,

Patakzik már a vér s eszméiet vesztetten

Ott vonaglik a test majdnem megmeretten,

Ekkor a bős gyilkos a fejszét eldobja

S a betéti könyvet kutatja, kobozza,

Ámde mind hasztalan, mert sehol sem leli

S így látván, hogy célját már el nem érheti,

Mert hiszen pénz nélkül sehová nem mehet
 A „bűn elkövetve“ mit jóvá nem tehet,
 Mit tegyen most? kérdé önmagától végre,
 Nosza te „Belzebub“ most jöjj segítségre,
 De „Belzebub“ ez a poklok fejedelme
 Kinek könnyen „felül“ a könnyelmű elme,
 Nem jön a gyilkosnak segítségül mostan
 Magára hagyja őt, végkép kárhozottan.
 S azt határozta, hogy magát feljeleni,
 Így tán bűnhődését némileg enyhíti
 S valóban így is tett! a városházára
 Ment és mindenkinek csodálkozására,
 „Gyilkos vagyok“ ugymond — a nőm
 megvan ölve!
 „Meggyilkoltam őtet, zárjanak börtönbe.“

* * *

Befejezés.

Nagy izgatottságot keltett a lír másnap,
 A szomorú házhoz, mint búcsúra jártak,
 Borzadva szemlélték szegény fiatal nőt
 Kiről azt hitték, hogy halál karjába dőlt,
 Pedig hát ő szegény! nem balt meg egészen,
 Hanem eltorzítva feküdt a véreben.
 Az alatt a gyilkos férj kihallgattatott
 És a bíróságnál semmit sem tagadott,
 Vissza vitetett hát újra börtönébe,
 Hol a büntetéstől való félelmébe,

Az ágy lepedőjét kötélnek csavará
 S a lámpa horgára magát felakasztá!
 Ekként bosszulta meg a „Nemezis“ ötét,
 S bár így bosszulna meg minden rossztevőket.
 A földi igazság büntetése alól
 Ki bujt bár, de lelkét „elnyelte a pokol!“

* * *

A szegény nő még ott lebeg
 A remény és kétség között
 Az élet és halál felett,
 Bár roncsolt teste megtörött,
 Isten csodája lesz, ha hogy
 Még lábra kelhet valahogy.